

нешасливій нареченій. То було ясне: Коли не знайдеся більше діамантів, — а воно майже виключене, щоби знайшли ся, — Аліса остане бідна, як турецький сьвятий. Княгиня могла домагати ся відшкодованя, — а в якій висоті, се мусів оцінити суд. До того ще, що найдивнійше, ювілер не забезпечив ся на случай влому.

Анна Манне сиділа або стояла тоді, як пані Майнер або др. Янсен, дійшовши до сего місця, проклинали ювелі (золотарські вироби), а головно цілий інтерес, що заманив злодіїв.

Вони мало вважали на глуповато усьміхнену дівку, що пильно але з якоюсь неповоротністю робила свою роботу, найчастійше дивила ся в землю і мало відчиняли уста, хиба тоді, як сама зі собою говорила.

Тепер, як обі жінки станули перед нею, вона випростувала ся і спокійно спитала: — Чи є тут др. Янсен?

— Або що? А тебе що обходить доктор? розкричала ся худа вдова; маєш принести вугля!

Анна Манне вислухала, вичистила старанно щітку й ведро і вийшла мовчки.

— Гарна дівчина, — подумала пані Майнер, виходячи з непривітного покою. — Вона робить за двох.

— Се правда. Але правда також і те, що вона трохи дурненька собі.

— Вона у вас буде уже з рік мабуть, — думала пані Майнер.

— Таки так. Саме рік. Як вона прийшла до мене, була зовсім виголодніла. Але в мене її не бракує нічого.

Пані Майнер пригадала собі, як панна Аліса дала